

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל
שניאורסאהן

מליובאוויטש

בלק

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק ב
(תרגום הפשו)

יוצא לאור על ידי
"מכון לוי יצחק"
כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ושלוש לבריאה
מאתיים שנה להסתלקות-היוללא של כ"ק אדמו"ר הזקן

לזכות

הרה"ת ר' ירחמיאל שיחי' וואלאוויק
ליום הולדתו ח"י תמוז

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר
*

נדפס ע"י ידידיו

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב
* * *

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ת ר' צמח הלוי ע"ה
בן הרה"ג הרה"ח וכו' ר' יצחק הלוי הי"ד
(המכונה "ד" איטשע דער מתמיד")

גורעוויטש

נפטר ביום ח"י תמוז ה'תשס"א

ת. נ. צ. ב. ה.
*

נדפס ע"י נכדו

הרה"ת ר' אהרן וזוגתו מרת אסתר שרה
ומשפחתם שיחיו בעגון
* * *

IN LOVING MEMORY OF OUR DEAR MOTHER AND GRANDMOTHER

Mrs. Zlata Zelda (Lucille) bas Reb Yaakov Hazan ע"ה

Passed away on 18 Tamuz, 5768

ת. נ. צ. ב. ה.
*

DEDICATED BY HER CHILDREN & GRANDCHILDREN שיחיו

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:
<http://www.torah4blind.org>

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל

הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש

כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!

קבצים גרפיים וקבצי טקסט:

דבר מלכות: שיחות כ"ק אד"ש מה"מ מהשנים תנש"א-תשנ"ב.

יחי המלך: קונטרס שבועי, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

המעשה הוא העיקר: לקט הוראות למעשה בפועל משיחות כ"ק אד"ש מה"מ (החל משנת תשמ"ח).

שיחת הגאולה: גיליון שבועי של ימות המשיח, בהוצאת "האגודה למען הגאולה האמיתית והשלימה".

מעייני חיי: גיליון שבועי לילדים, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

האמונה הטהורה: גיליון שבועי בעניני אחרית הימים.

קבצים גרפיים בלבד:

לקוטי שיחות: שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ היו"ל לקראת כל שבת ב-770,

על-ידי "ועד להפצת שיחות".

חדש לקוטי שיחות (מתורגם): שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ הנדפס בספרי

לקוטי שיחות, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

להקהיל קהילות: גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניני הקהלת קהילות בשבת,

בהוצאת צא"ח העולמית, ניו-יורק.

קבצי טקסט בלבד:

פנימיות: ירחון לבני הישיבות, בהוצאת מרכז את"ה בארץ הקודש.

ליקוט ניגונים: שתי חוברות על הניגונים שניגן וביאר כ"ק אד"ש מה"מ, בהוצאת קה"ת (תשנ"ב).

דרך הישרה: (אידיש) קונטרס מיוחד לילדים, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

לעבן מיט דער צייט: (אידיש) קטעים לפרשת השבוע מתוך הספר, בהוצאת ישיבת

"אהלי תורה", ניו-יורק.

דבר תורה: (אידיש) דף שבועי לילדים, היו"ל על-ידי מוסד חינוך "אהלי תורה", ניו-יורק.

כמו-כן ניתן להוריד באתר את "קונטרס בית רבינו שבבבל"

ושיחת ש"פ שופטים התנש"א

מדור מיוחד לספרים וחברות באנגלית בעניני גאולה ומשיח!

האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב

וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

גלה לבני רו זה"ש⁵, הקשור ב"מי יתן והיה לבכם זה להם ליראה אותי"⁶ המוסב על הקב"ה⁷, וגם כאן הפירושו: מי – הקב"ה – יקימנו, הוא יוציאנו מן הגלות, וכפי שנאמר: מי יתן מציון ישועת ישראל⁸.

ועד למועד "מי יקימנו" אין השליטה אמיתית ח"ו, שכן על ארי ולביא אין אפשרות שליטה,

– כפסק ההלכה בשלחן ערוך⁹ שעל ארי ולביא אין לשום אדם שליטה, עד שקיימת השאלה אם אפשר ל"תרבתם" ע"י הרגל.

לכל עצם הגלות אין מקום כלל לפי ההגיון, ורק "אנוס על פי הדבור" הגיע הארי והלביא למצב של "כרע שכב".

מובן, איפוא, מאליו כי לגבי תורה ומצוות – שמקורם: "יודבר אלקים את כל הדברים האלה" – אין כל קשר לגלות בכלל.

ב. ברם, מפני ההתרגלות לגלות ומשום "אותותינו לא ראינו"¹⁰

– נסים מתקיימים גם עתה, אלא ש"לא ראינו": אין בעל הנס מכיר בניסו¹¹ –

ובגלל חושך הגלות עלולה לשרור טעות ש"עולם כמנהגו נוהג", "עולם" – מלשון: העולם והסתר¹², וכאילו העולם שולט על

א. בקשר לפסוק "כרע שכב כארי וכלביא מי יקימנו" – נאמר במדרש¹ כי הוא מוסב לתקופה שבין המלך צדקיהו עד למלך המשיח, שכן בזמן צדקיהו החל החורבן והגלות, ואפילו לאחר שבעים השנה, בזמן הבית השני, היה עדיין ענין גלות, משום ש"חמשה דברים חסרו בבית שני"², כך שלא היתה זו גאולה שלמה.

על תקופה זו שמצדקיהו המלך עד המלך המשיח נאמר "כרע שכב", לפי אותם "יש אומרים" שמפרשים את המושג "שכב" – כך כותב ה"צמח-צדק"³ – מלשון: וישכב וירדם, על משכבי בלילות, ולא ימות ונפל למשכב – מושג המבטא את ענין הגלות.

ברם, עלול מישוהו לחשוב שהגלות היא לא רק לגבי הגוף, כי אם גם לגבי הנשמה, ח"ו, ועניני תורה ומצוות שהם קשורים בנשמה,

– נאמר, איפוא, באותו פסוק שגם המצב של "כרע שכב" אינו מצב של שכיבת ארץ, כי אם מצב של הגבלה עצמית כשל מי שמגביל ומצמצם ממדי עצמו. הרי מדובר כאן ב"כארי וכלביא", וארי הוא בעל תקיפות, ולביא במדה יתרה מזה, וכנאמר בווה"4 על לביא: "בתקיפא יתיר".

כלומר: אפילו בזמן של "כרע שכב", אין פירוש הדבר, ח"ו, שיד אומות העולם שליטה על ישראל. בני ישראל הם תמיד כארי וכלביא, ורק מי – יקימנו, דוגמת ענין: "מי

(1) בראשית רבה פרשה צח, ז.

(2) יומא כא, ב. ירושלמי מכות פרק ב הלכה ו. הוריות פרק ג הלכה ב. במדבר רבה פרשה טו, י.

(3) בד"ה כרע שכב שנת ה'תר"ה בסעודה שלישית.

(4) ויחי רלו, ב.

(5) שבת פח, א.

(6) דברים ה, כו.

(7) ראה לקוטי תורה במדבר טו, א"ב.

(8) תהילים יד, ז. נג, ז.

(9) חשן משפט הלכות נויקין סימן שפט סעיף ה.

(10) תהילים עד, ט.

(11) נדה לא, א (בשינוי לשון קצת).

(12) לקוטי תורה במדבר לו, ד. ספר המאמרים ה'תש"י

עמוד 116.

היא – אהבה ויראה. גם ב"אהבה" ו"יראה" קיימת דוגמת רמז זה: כשנכתבת המלה "יראה" בשורה עליונה והמלה "אהבה" בשורה תחתונה, נקראת המחצית הימנית של שתי השורות כ"יראה", והמחצית השמאלית של שתי השורות – כ"אהבה".

הסבר לדברים האמורים:

הטעם לכך שעמלק היה מסוגל להילחם עם בני ישראל היה משום שמוצאו היה מעשו, ולפיכך טען שגם הוא נינו של יצחק ובן נינו של אברהם ולכן רשאי גם הוא לחוות דעה בעניני תורה וקדושה.

וכשהורשה במקצת לחזור – התגלה המושג של "יודע את רבונו ומכוין למרוד בו"¹⁶, וקרה מה שנעשה על ידו.

כך גם בלעם, שעליו אומרת הגמרא בסנהדרין¹⁷ שמוצאו מלבן: לבן טען – "הבנות בנותי והבנים בני וכל אשר אתה רואה לי הוא"¹⁸ – שגם לו יש קשר לבני ישראל, שכן מבנותיו נבנה בית ישראל.

זו, איפוא, הוראה לכל דור:

כשבא מישהו ואומר היפוכן של תורה ומצוות, גם אם הוא שולף "תעודה" שהוא נינו של יצחק, בן-נינו של אברהם, ושממנו נולדו אלו שמהם נבנה בית ישראל –

– יש לומר לו: "אנו אין לנו אלא אבינו שבשמים", המודד היחיד שיש לנו לגבי כל דבר הוא: תורה. לא היחוס המשפחתי ולא משהו אחר מהווה לדידנו ה"פוסק", כי אבן-הבוחן היחיד היא התורה. כשמתאים הדבר עם התורה הרי טוב, ואם לאו – יהא זה מבלעם,

הארי והלביא – לפיכך מראים מלמעלה מפעם לפעם נסים גלויים גם בזמן הגלות (ואחד הנסים הגלויים הכללים בדורנו היה נס י"ב ו"ג תמוז), המזכירים שגם בזמן הגלות אין עוד מלבדו.

– זה תוכנו של מאמר רו"ל¹³: "בתחלה עלה במחשבה לברוא את העולם במדת הדין, ראה שאין העולם מתקיים – שתף בו מדת הרחמים". על כך נאמר בשער היחוד של ה"תניא"¹⁴ שהכוונה ל"גילוי אלקות ע"י צדיקים ואותות ומופתים שבתורה".

המופתים פורצים את ההגבלות וה"מדירות" של העולם, עד שנראה בעיני בשר שיש מנהיג לבירה.

עם זכירת דבר זה – באה הידיעה שבני ישראל הנם תמיד כארי וכלביא, ובכל הקשור לנשמה ותורה ומצוות אינם נתונים בגלות.

* * *

ג. כתוב בספרים¹⁵ שיש לבלעם זיקה לעמלק, רמז לדבר: כשהמלים "בלעם" ו"עמלק" נכתבות בשתי שורות מקבילות – "בלעם" בעליונה ו"עמלק" בתחתונה – תיקרא המחצית הימנית של שתי השורות (הב' והל' של השורה העליונה, והע' והמ' של השורה התחתונה) כ"בלעם", והמחצית השמאלית של שתי השורות (הע' והמ' של השורה העליונה, והל' והק' של השורה התחתונה) כ"עמלק".

הדרך להיפטר מ"קליפת" בלעם ועמלק

13) פירש"י ריש בראשית. ספר הליקוטים להאריז"ל בתחילתו ובכמה מקומות. וראה מדרש ילמדנו הובא בתלמוד תורה.

14) פרק ה.

15) ראה ליקוטי שושנים (למהר"ש מאסטרפולי) בפ"ל לימודי האריז"ל.

16) ראה תורת כהנים בחוקתי כו, יד. וזה חלק ב סה, א. ועדיין צ"ע.
17) קה, א.
18) בראשית לא, מג.

לעילוי נשמת

החייל ב"צבאות השם" שכנא ע"ה
בן ר' שלמה אלי' שיחי
נפטר בדמי ימיו, כ"א מנ"א ה'תשנ"ט
ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות אחיו ואחיותיו שיחיו

ולזכות הוריו

הרה"ת ר' שלמה אלי' וזוגתו מרת שרה שיחיו
מארקאוויטש

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה, ולשנת ברכה והצלחה בגוי"ר

*

נדפס ע"י ידידיהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו

שגלוב

* * *

לעילוי נשמת

ר' משה עזיז ב"ר אלי' ע"ה
נפטר ביום כ"ג ניסן - אסחה"פ, ה'תש"ע
ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י בני משפחתו שיחיו

* * *

לעילוי נשמת

ר' נוריא-ל ב"ר אשר ע"ה חביביאן
נפטר אור ליום ב' דחג הפסח - ט"ז ניסן, ה'תש"ע
ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י בנו

הרה"ת ר' אשר וזוגתו מרת אסתר
ומשפחתם שיחיו חביביאן

יהא זה מעמלק – כיון שהוא היפוכה של תורה – אין לנו כל ענין בדבר.

אך כדי להבחין אם הדבר מתאים לתורה או לא – הרי כשאדם ניגש לדבר מתוך הרגשת ישות עצמו, אי אפשר לו להבהיר לעצמו מדוע אינו רוצה לקבל הוראה מסוימת, אם זה מפני שהיא היפוכה של התורה, או משום שהיא מנוגדת לישותו ומציאותו.

לפיכך צריכה להיות עבודת היראה והאהבה, והיראה קודמת לאהבה, כפי שמשתמע מן הקריאה האמורה של שתי המלים יחד, וכפי שנאמר ב"תניא"¹⁹ על היראה שהיא "ראשית העבודה, ועיקרה ושרשה".

וכשניגש האדם בהכנה מוקדמת של אהבה ויראה, האהבה כשרש לכל מצוות-עשה והיראה כשרש לכל מצוות לא-תעשה – כאמור ב"חינוך קטן" שב"תניא", ומוסיף שם שיש בזה ענין החינוך, ופירוש הדבר שאף כשאינו בר-דעה – וידע אינש בנפשיה – ניתן לחנכו באהבה ויראה –

הרי אין לו להתרשם מעמלק, שמוצאו מאברהם ויצחק, וגם לא מבלעם, למרות ש"בישראל לא קם (כמשה), אבל באומות העולם קם, ומנו – בלעם"²⁰, והרי לאחר המשל הניתן בספרי, לפיו נמשל בלעם לטבח וכו', קיימת בכל זאת דוגמה מסוימת ביניהם.

אפילו פשוט שבפשוטים שבישראל – כשהוא צועד לפי הסדר של "יראה" ולאחריה "אהבה" – אין לו להתרשם מבלעם ומעמלק.

(משיחת י"ב תמוז, תשט"ז)

ד. בנבואת בלעם נאמר: "מראש צורים אראנו ומגבעות אשורנו", כש"צורים" מוסב לאבות ו"גבעות" – לאמהות²¹, ובדוגמה זאת: קול דודי וגו' מדלג על ההרים, מקפץ על הגבעות²².

דובר הרי – בשיחת י"ב תמוז – שמוצאו של בלעם היה מלבן, ככתוב: "בלעם בן בעור" (אם בנו ממש של בעור, או בן בנו, ובכל אופן – מיוצאי חלציו), ו"בעור – זה לבן"²³. לבן אמר: "הבנות בנותי והבנים בניי", וכדי לבטל טענה זו היה אחד מיוצאי חלציו צריך להודות בעצמו – כי "מראש צורים אראנו ומגבעות אשורנו" – "צורים אלו האבות וגבעות אלו האמהות".

מכאן מובן כי לטענת לבן – הבנות בנותי והבנים בני – יש בסיס מסוים, שכן אילו לא היה לטענה זו כל יסוד, לא היתה נכתבת בתורה, ולא היה צורך שבלעם, שהוא מיוצאי חלציו של לבן, יבטל טענה זו.

ה. מה משמעותה של טענת לבן "הבנות בנותי והבנים בני"?

– הואיל והנשמה ירדה לגוף ועליה לבוא במגע עם הגשמיות, אם אמנם המטרה היא "לברר" את הגשמיות – הרי "המתאבק עם מנוול – מתנוול גם כן"²⁴, ואם כי הדבר הוא רק לשעה קלה – "ברגע קטן עזבתך"²⁵ – ועתיד הוא לאחר מכן לצאת מכך – הרי בשעה זו ורגע זה הוא בא במגע עם דברים גשמיים וחומריים ונעשה לנפרד מאלקות.

– ולאמתו של דבר הרי ההיפרדות

הדברים האמורים לעיל] – כי, "היסח הדעת" פירושו "למעלה מן הדעת", היינו, שלאחרי שענין זה חודר בדעתו (ע"י המחשבה וההתבוננות כו'), ה"ז נעשה אצלו באופן שב(היסח ו)למעלה מן הדעת.

ובנוגע לפועל – למרות ה"שטורעם" שבדבר בתקופה האחרונה בשנה זו, תהא שנת נפלאות אראנו, לאחרי ראיית הנפלאות המעידות שזוהי ה"שנה שמלך המשיח נגלה בו", רואים שישנו קושי ("עס קומט אָן שווער") להחדיר ההכרה וההרגשה שעומדים על סף ימות המשיח ממש עד שיתחילו "לחיות" בעניני משיח וגאולה. . והעצה לזה – ע"י לימוד התורה בעניני משיח וגאולה, כי בכח התורה (חכמתו של הקב"ה שלמעלה מהעולם) לשנות טבע האדם²⁶, שגם כאשר מצד הרגש שלו נמצא עדיין ח"ו מחוץ לענין הגאולה (כיון שלא יצא עדיין מהגלות הפנימי), הרי ע"י לימוד התורה בעניני הגאולה מתעלה למעמד ומצב של גאולה, ומתחיל לחיות בעניני הגאולה, מתוך ידיעה והכרה והרגשה ש"הנה זה בא".

(משיחות ש"פ בלק, י"ז טו"ב תמוז תנש"א)

9) תניא אגהיק (קה, ב).

10) ראה דרזיל על ע"פ לאיל גומר עלי (ירושלמי כתובות פ"א ה"ב. וש"נ. והובא להלכה בש"ך (ושריע אדה"ז) י"ד סקפ"ט סק"ג (סקכ"ג)).

21) במדבר רבה כ, יט.

22) שיר השירים ב, ח.

23) ראה הערה 17.

24) תניא פרק כח. וראה שם פרק ח.

25) ישעיה נד, ז.

19) פרק מא.

20) ספרי דברים לד, יו"ד. וילקוט שמעוני שם. במדבר רבה פרשה יד, כ. וזר חלק ב כא, ב. ובכמה מקומות.

התחלת ימות המשיח, על סף התחלת הגאולה, ותיכף ומיד המשכתה ושלמותה.

... כיון שעומדים על סף הגאולה שבאה תיכף ומיד ממשי, מובן, שלימוד הלכות בית הבחירה בשנה זו צריך להיות באופן אחר לגמרי. ועוד ועיקר – שהלימוד הוא מתוך ידיעה והכרה בוודאות גמורה שאין זה „הלכתא למשיחא“, כי אם, הלכה למעשה בפועל ברגע שלאח־זו, כיון ש„מקדש העתיד שאנו מצפין בנוי ומשוכלל (כבר עתה למעלה, ותיכף) יגלה ויבוא משמים“ ברגע כמימרא!

וע"ד המדובר בתקופה האחרונה בנוגע להוספה המיוחדת בלימוד התורה בעניני גאולה ומשיח – לא (רק) בתור „סגולה“ למהר ולקרב ביאת המשיח והגאולה, אלא (גם) בעיקר כדי להתחיל „לחיות“ בעניני משיח וגאולה, „לחיות עם הזמן“ דימות המשיח, עי"ז שהשכל נעשה ממולא וחדור בהבנה והשגה בעניני משיח וגאולה שבתורה, ומהשכל מתפשט וחדור גם ברגש הלב, ועד להנהגה בפועל כמחשבה דיבור ומעשה באופן המתאים לזמן מיוחד זה, שעומדים על סף הגאולה, ומראים באצבע ש„הנה זה (המלך המשיח) בא“.

ויש להוסיף בביאור הצורך והמעלה דלימוד התורה בעניני משיח וגאולה ובנין ביהמ"ק השלישי ככניסה להתחלת ימות המשיח – ובהקדמה:

אף שאמרו חז"ל ש'משיח בא, בהיסח הדעת', אין זה בסתירה ח"ו למחשבה והתבוננות באופן של „דעת“ (שמקשר דעתו בקשר אמיץ וחזק מאד ויתקע מחשבתו בחוזק⁵) בעניני משיח וגאולה [ולכל לראש המחשבה וההתבוננות לידע ולהכיר שעומדים כבר בהכניסה לימות המשיח, „הנה זה בא“, כיון שכבר כלו כל הקיצין, וכבר עשו תשובה, וסיימו כל עניני העבודה בשלימות, ככל פרטי

(5) פרשי' ותוסי' סוכה מא, סעי'א. ועוד.

(6) לעיל ע' 40. ועוד.

(7) סנהדרין צז, א.

(8) תניא ספ"ג.

מאלקות, אף לרגע אחד, נובעת רק מרוח שטות, אבל לולא רוח השטות הרי השכל דקדושה, ואפילו השכל סתם, השכל הבריאי, אינו נותן מקום להיפרד מאלקות ואפילו לרגע קצר, שכן רגע זה – „אבידה שאינה חוזרת“ הוא, וכל שכן בהתאם לכפי שהענין מוסבר בפירוט ב"תניא"²⁶ שהרגע מתבטא בבחינה שלמעלה מן הזמן –

ויתר על האמור: הדבר משפיע גם על הזמן שלאחר מכן, כפי שמוסבר ב"תניא" שם, שהמפריד עצמו לרגע בהסתמך על כך שלאחר מכן יצא ממצב זה – הרי זה ענין של „אחטא ואשוב“ ש"אין מספיקין בידו לעשות תשובה"²⁷ ויש להודק ל"דחק ונכנס".

אי לכן טוען לבן: „הבנות בנותי והבנים בניי“. כיון שאדם צריך להודק לגשמיות ולבוא במגע אתה – הרי, לרגע לפחות – והדבר משפיע גם על להבא, כאמור – הוא נפרד מאלקות. זו היא טענת לבן.

ברם, לאמתו של דבר אין הדבר כן.

כי כשאדם עוסק בדברים גשמיים לשם הכוונה האלקית שבהם, שהיא „להיות לו, יתברך דירה בתחתונים"²⁸, ולצורך זה עוסק הוא בענינים תחתונים – הרי גם באותו רגע עצמו אין בדבר משום ירידה, כי אם – עליה, עד כדי כך שבלעם בעצמו, מיוצאי חלציו של לבן, שהיה שתום העין, רואה – „מראש צורים אראנו ומגבעות אשורנו“.

1. הענין האמור – מבחינת עבודת ה' הוא:

כשמתעוררת טענה שמפני ירידת הנשמה

בגוף יש, גם על פי התורה, לעסוק בגשמיות, והרי פרנסת בני הבית היא מצוה וחובה²⁹, כך שלפי זה יש להכין עניני התעסקות וכו' לשם כך.

ויתרה מזו: הרי תורת החסידות עצמה מסבירה ש"וברכך הוי' אלקיך – בכל אשר תעשה"³⁰ דוקא, שהכוונה היא ל"לבושים" של עשייה גשמית. לא די ב"לבושים" של המולות העליונים כי אם יש צורך בלבושים של העולם הזה הגשמי.

ולפי זה הרי למרות שהעשייה היא, אמנם, בכוונה לעבוד את ה', שכן באמצעות עניני העסק הגשמיים תבוא תוספת בלמוד התורה ובקיום המצוות, – עם כל זאת הרי, לפי טענה זו, ההתעסקות של אותו רגע בגשמיות דומה, להבדיל, לשל לא-יהודי, ח"ו.

– יש, אפוא, לדעת כי זו טענת לבן, „הבנות בנותי והבנים בניי“, שכאילו הגשמיות של היהודי שייכת ללבן.

אבל האמת היא ש"מראש צורים אראנו ומגבעות אשורנו. כשאדם עושה מעקה לבית חדש – וכפי שהוסבר בשיחת יב"ג תמוז, שבשעה שאדם יוצא מדל"ת אמות של תורה ותפלה כדי לעסוק בעניני עולם יש לו לעשות מעקה – הוא חש, בשעת ההתעסקות הגשמית עצמה, בכוונה האלקית הטמונה בדבר, ואז "מראש צורים אראנו ומגבעות אשורנו", שהרי הם היו בכל עניניהם בבחינת "מרכבה", וכך גם כל אחד בשעת קיום המצוה, וכמוסבר לעיל – גם בכל הדברים שבהם הוא מקיים: "בכל דרכיך דעהו"³¹.

(29) ראה כתובות ט"ז. שלחן ערוך אבן העזר סימן עא, סעיף א.
(30) דברים טו, יח. קונטרס ומעין מאמר יט ואילך.
(31) משלי ג, ו.

(26) פרק כה.
(27) יומא פה, ב.
(28) ראה תנחומא נשא טז.

כך גם בלמוד התורה, הנלמד באמצעות השכל האנושי, יש צורך ב"מעקה", כפי שהוסבר בהרחבה שיש צורך בשער הנו"ן, לחבר "נקודא בהיכלא", ופירוש הדבר שגם תוך כדי השגה והבנה בשכל אנושי צריכה להיות מורגשת נקודת היהדות.

(משיחת ש"פ בלק, תשט"ז)

כללית, הכוונה היא שבכל דבר שאדם

הוספה

בשורת הגאולה

ל.

ע"פ כל הסימנים שבדברי חז"ל אודות דרא דעקבתא דמשיחא, דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ו(במילא) דור הראשון של הגאולה. . . ובכל זה ניתוסף עוד יותר ע"י שלימות העבודה והפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה בחצי כדור התחתון (כתוצאה מהגאולה די"ב-י"ג תמוז) במשך יובל שנים, אשר, אם בהתחלת תקופה זו יצא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בהכרזה, "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", והעיד שכבר סיימו כל עניני העבודה, וצריכים רק, "לצחצח הכפתורים", ויתירה מזה, שכבר סיימו גם "צחצוח הכפתורים", וצריכים רק לעמוד הכן ("עמדו הכן כולכם") לקבל פני משיח צדקנו, הרי בסיומה של תקופה זו, בודאי ובודאי ללא כל ספק וספק ספיקא שכבר הגיע זמן הגאולה, ובלשון חז"ל, "כלו כל הקיצין" וגם ענין התשובה (כהמשך המאמר, ואין הדבר תלוי אלא בתשובה") הי' כבר בשלימות.

... וחידוש נוסף בדורנו זה גופא – בשנה זו:

נוסף לכך שנמצאים בסמיכות ממש לגאולה האמיתית והשלימה, הרי, שנה זו היא "תהא) שנת נפלאות אראנו" (כהר"ת דמנין השנה שנתפשט בתפוצות ישראל), השנה שבה יקויים היעוד "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", וכבר ראו בפועל "נפלאות" המעידים שזוהי ה"שנה שמלך המשיח נגלה בו", ועד ל"שנה שמלך המשיח בא. . . והוא משמיע להם לישראל ענוים הגיע זמן גאולתכם" (כדברי הילקוט שמעוני), ועד להכרזה ש"הנה זה (המלך המשיח) בא", שכבר בא, היינו, שעומדים כבר על סף

(1) סנהדרין צו, ב.

(2) מיכה ז, טו.

(3) ישעי' רמז תצט.

(4) שה"ש ב, ח ובשהשיר עה"פ.

לזכות

כ"ק אדונונו מורנו זרבינו

מלך המשיח

☞ ☞ ☞

ויה"ר שעי" קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל 'ביאת דוד מלכא משיחא'

☞ ☞ ☞

יחי אדונונו מורנו זרבינו מלך המשיח

לעולם ועד